

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Βρίσκω στή ζωγραφική του Μιχάλη Γεωργᾶ τὸ στοιχείο ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο πιστεύω ὅτι γίνεται, μὲ τὴν προϋπόθεση τοῦ ταλέντου καὶ τῆς γνώσης, βέβαια, καὶ ἡ καλὴ λογοτεχνία. Βρίσκω βιωματικὴ ὕλη.

Ὁ Γεωργᾶς ζωγραφίζει πράγματα, πὺ ὄχι μόνον παρουσιάζουν ὡς εἰκόνες ἐνδιαφέρον ζωγραφικὸ, ἀλλὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει μιὰ κάποια βιωματικὴ σχέση, μιὰ ἱστορία, καὶ ἐπομένως γνώση βαθύτερη, πιὸ ἐσωτερικὴ.

Δὲν εἶναι τυχαία, θαρρῶ, ἡ ἐπιμονὴ του στὰ πετρώδη ἢ καὶ βραχώδη τοπία μὲ τὰ ἀραιὰ σπίτια ἐδῶ κι ἐκεῖ. Τὰ τοπία, αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ μοιάζουν ἢ νὰ ἔχουν κάτι ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῆς νησιωτικῆς πατρίδας του. Καὶ ὄχι, βέβαια, ὅτι προσπαθεῖ νὰ ἐξάρει τὰ τοπία τοῦ γενέθλιου τόπου του, μὰ προσπαθεῖ νὰ μᾶς δώσει τὸν κόσμο του, τὶς ἰδέες καὶ τὶς ἀντιλήψεις του, μέσα ἀπὸ πράγματα πὺ κατέχει ἀπόλυτα, πὺ ἔχει συνεχῶς πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ μπορεῖ νὰ τὰ κουμαντάρει δημιουργικὰ.

Οὔτε τυχαῖο μπορεῖ νὰ εἶναι ὅτι τὰ νεοκλασικὰ σπίτια μοιάζουν στοὺς πίνακές του μὲ ὠραία ἀλλὰ ἐντελῶς κατὰκλειστα καὶ ἀπρόσιτα παλάτια. Εἶναι ἡ ματιά, ἡ ἐμπειρία καὶ ἡ σχέση τοῦ ἐπαρχιώτη, τοῦ ξεριζωμένου ἐπαρχιώτη, ἀνθρώπου μὲ τὰ κτίρια τοῦ ρυθμοῦ ἢ τῶν ρυθμῶν αὐτῶν καὶ τοὺς ἐνοίκους τους.

Καὶ τὸ ἄλλο του μοτίβο, ἐκεῖνο ὅπου ἕνας νέος ἄντρας στέκεται συλλογισμένος σὲ μιὰ παραλία καὶ παρατηρεῖ ἐπίμων μπροστὰ του τὸν ἤρεμο γιαλό, ἔχοντας τὴν πλάτη του γυρισμένη πρὸς ἐμᾶς, εἶναι ἀπλῶς μιὰ θαλασσινὴ εἰκόνα ἢ θυμίζει τὸν ἄντρα πὺ εἶναι ἢ θὰ ἤθελε νὰ εἶχε φύγει κι αὐτὸς μὲ τὰ καράβια;

Τελευταία, νέους συνδυασμοὺς διαπιστώνει κανεὶς στοὺς πίνακες τοῦ Μιχάλη Γεωργᾶ. Τὰ ἀκρωτηριασμένα ἀρχαῖα ἀγάλματα, τὰ τριμμένα κλασικὰ γλυπτά, πὺ τόσο ἐνασμενίζεται, μέσα σ' ἕνα φόντο μεταφυσικῆς αἰθρίας νὰ ἀποδίδει, περιχαρακώνονται ἀπὸ ἕνα ἀκόμα περιθώριο, χρυσὸ ἢ ἀργυρὸ, πὺ τὰ ἀπομακρύνει ἀκόμα πιὸ πολὺ ἀπὸ μᾶς καὶ τὴν τύμβη μας, τὰ ρίχνει, περνώντας τα μέσα ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, στὸ ἀπώτατο παρελθόν, προβάλλοντας συγχρόνως χρωματικὰ τὴν ἰδέα πὺ πολλοὶ ἀσφαλῶς ἔχουμε στή συνείδησή μας γι' αὐτὰ τὰ δημιουργήματα, τὴν αἴγλη τους καὶ τὴν ἀγιότητά τους. Καὶ συχνὰ μιὰ ὀριζόντια κόκκινη γραμμὴ διατρέχει πέρα πέρα αὐτὲς τὶς συνθέσεις. Εἶναι ἡ γ ρ α μ ἡ τ ο ὕ α ῖ μ α τ ο ς, πὺ περνάει μέσα ἀπὸ τὶς ἐποχὲς αὐτὸ θαρρῶ ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸ νόημά της ἢ εἶναι ὁ λ ε γ ὀ μ ε ν ο ς θ ἄ ν α τ ο ς, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ὁ ζωγράφος.

Γιῶργος Ἰωάννου

